

Arrest

nr. 269 163 van 28 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 september 2021 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 september 2015 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn Duitse broer E.M.M.

Op 9 maart 2016 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 17 maart 2016 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn Duitse broer E.M.M.

Op 15 september 2016 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris wederom tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 20 september 2016 dient de verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart in functie van zijn Duitse broer E.M.M.

Op 17 maart 2017 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris opnieuw tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 27 juni 2017 dient de verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart in functie van zijn Duitse broer E.M.M.

Op 14 december 2017 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris nogmaals tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 18 januari 2018 dient de verzoeker een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart in functie van zijn Duitse broer E.M.M.

Op 13 juni 2018 beslist de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 14 februari 2019 dient de verzoeker een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart in functie van zijn Duitse broer E.M.M.

Op 8 augustus 2019 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister nogmaals tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Uit de bestreden beslissing blijkt en de verzoeker betwist niet dat hij op 14 augustus 2019 een zevende aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn Duitse broer E.M.M.

Uit de bestreden beslissing blijkt en de verzoeker betwist niet dat op 7 januari 2020 de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen beslist tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 11 maart 2020 dient de verzoeker een achtste aanvraag in voor een verblijfskaart in functie van zijn Duitse broer E.M.M.

Op 14 juli 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 6 mei 2021 dient de verzoeker een negende aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn Duitse broer E.M.M.

Op 23 september 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het betreft de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 28 september 2021 ter kennis wordt gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie 1, die op 06.05.2021 werd ingediend door:

Naam: E. M. (...)

Voorna(a)m(en): H. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1974

Geboorteplaats: T. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 06.05.2021 voor de negende keer gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde E. M. M. (...), van Duitse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko op naam van betrokkene, afgeleverd op 29.03.2018 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd

- Geldstortingen van de referentiepersoon vanuit Gelsenkirchen (Duitsland) aan betrokkene in België dd. 26.02.2021, 29.03.2021, 27.04.2021, 28.05.2021, 28.06.2021 en 07.07.2021. Deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land, en hebben dan ook betrekking hebben op de situatie in België. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Prise en charge (nr. 1165/2019) van 27.09.2019, waarin de lokale autoriteiten van Temsamane verklaren dat de referentiepersoon "de enige steun is van betrokkene". Er werden echter geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest voorgelegd. Dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging..

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon van 12.08.2015 tot 13.10.2017, van 12.02.2019 tot 15.07.2019, van 08.01.2020 tot 13.05.2020 en opnieuw sedert 17.08.2020 in België in ingeschreven. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit het administratieve dossier van de referentiepersoon blijkt dat hij nog steeds werkzaam is in Gelsenkirche, van waaruit hij ook geld stort aan betrokkene. Er kan dan ook getwijfeld worden of aan het feit dat de referentiepersoon en betrokkene deel uitmaken van hetzelfde gezin in Antwerpen (meer dan 200km verwijderd van Antwerpen).

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.07.2020 dat hem op 15.07.2020 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een

proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Duitse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste acht aanvragen, ingediend op 11.09.2015, 17.03.2016, 20.09.2016, 27.06.2017, 18.01.2018, 14.02.2019, 14.08.2019 en op 11.03.2020, werden geweigerd op 09.03.2016, 15.09.2016, 17.03.2017, 14.12.2017, 13.06.2018, 08.08.2019, 07.01.2020 en op 14.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de 5^e en de 7^e weigeringsbeslissingen die in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen werden genomen omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs voorlegde ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin.. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 06.05.2021 een negende aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. (...)"

Op 23 september 2021 wordt aan de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 28 september 2021 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : E. M. (...)

voornaam : H. (...)

geboortedatum : (...).1974

geboorteplaats : T. (...)

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 23.09.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Duitse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste acht aanvragen, ingediend op 11.09.2015, 17.03.2016, 20.09.2016, 27.06.2017, 18.01.2018, 14.02.2019, 14.08.2019 en op 11.03.2020, werden geweigerd op 09.03.2016, 15.09.2016, 17.03.2017, 14.12.2017, 13.06.2018,

08.08.2019, 07.01.2020 en op 14.07.2020. Deze weigeringsbeslissingen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de 5^e en de 7^e weigeringsbeslissingen die in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen werden genomen omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs voorlegde ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin.. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 06.05.2021 een negende aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.07.2020 dat hem op 15.07.2020 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is. Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting wordt gewezen op de exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* die in de nota met opmerkingen wordt opgeworpen. De voorzitter stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen aan de verzoeker werden betekend met een aangetekende brief van 28 september 2021. Uit het bepaalde in artikel 39/57, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de beroepstermijn begint te lopen op de derde werkdag na de verzending van de aangetekende zending en dus niet op de datum van de verzending zelf. Ter terechtzitting gevraagd of de verweerder de opgeworpen exceptie in de nota met opmerkingen aanhoudt, antwoordt de advocaat van de verweerder ontkennend.

De exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Mbt de aanvragen gezinshereniging

Verzoeker heeft voorafgaand aan de laatste aanvraag gezinshereniging op 11/12/2020 op basis van art. 47/1,2° van de Wet van 15/12/1980 nog 8 aanvragen gezinshereniging ingediend op dezelfde grond. Deze werden geweigerd.

De referentiepersoon, met wie hij de gezinshereniging vroeg betreft zijn broer, voormeld.

Art. 47,2 ° stelt als voorwaarden voor deze gezinshereniging met een ander familielid:

- 1. Ten laste zijn van de referentiepersoon die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van diens gezin*
- 2. De documenten, die als bewijs worden aangevoerd moeten uitgaan van het land van herkomst of oorsprong . Bij gebreke hieraan kan het bewijs geleverd worden met elk passend middel.*

Bij deze aanvragen werden de volgende stukken meegedeeld, ivm de samenwoning en de afhankelijkheid van verzoeker van de referentiepersoon in het land van herkomst:

- reispaspoort Marokko op naam van betrokkene, afgeleverd op 29/03/2018 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels

motivering DVZ : zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen en bij uitbreiding België is binnen gereisd.

- Geldstortingen van de referentiepersoon vanuit Gelsenkirchen Duitsland) aan betrokkene in België dd 26/02/2021; 29/03/2021 ;27/04/2021 ; 28/05/2021; 28/06/2021; 07/07/2021. motivering DVZ : Deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land en hebben dan ook _betrekking op de situatie in België. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Prise en charge (nr. 1165/2019)van 27/09/2019, waarin de lokale autoriteiten van Temsamane verklaren dat de referentie persoon de enige steun is van betrokkene “.

motivering DVZ : Er werden echter geen bijkomende objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest voorgelegd. Dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Verzoeker woont samen met de referentiepersoon.

Verzoeker is volledig ten laste van de referentiepersoon.

Er wordt verwezen naar de geldstortingen van de referentiepersoon aan verzoeker.

De omstandigheid dat de referentiepersoon eventuele gedurende meerdere periodes wegens werkomstandigheden afwezig is; is bijgevolg irrelevant.

De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht leggen aan de DVZ de verplichting op om rekening te houden met alle elementen/ documenten en bewijzen die werden meegedeeld door verzoeker.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 - en art 62 Vw. - verplichten de DVZ om in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende wijze. Het afdoende karakter betekent dat de motivering pertinent moet zijn, duidelijk iets met de beslissing moet te maken hebben; dat ze draagkrachtig moet zijn; dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Verzoeker moet in de beslissing die hem aanbelangt, de motieven kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, om met kennis van zaken te kunnen uitmaken of het aangewezen is om de beslissing met een annulatie beroep te bestrijden.

Inzake is de beslissing (bijlage 20) waartegen huidig beroep mbt tot de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker met de referentiepersoon in het land van herkomst, gemotiveerd als volgt:

“ voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische Staat.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag tot gezinshereniging.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15/12/1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging “

Dit betreft louter een type motivering, die in elke zaak kan overgenomen worden.

De dienstige bewijsstukken die verzoeker meegedeelde worden ofwel niet beoordeeld; ofwel worden zij noch als complementair, noch als op zichzelf staande in de overweging meegenomen door de DVZ, ook al wordt eventueel het tegendeel beweert.

Verzoeker verwijst oa. naar de vele geldstorting over de periode van de referentiepersoon aan verzoeker in samenlezing met het document “Prise en charge” uitgaande van de lokale autoriteiten van Temsamane.

Uit samenlezing van deze overtuigingsstukken volgt duidelijk dat verzoeker geen bestaansmiddelen had in het land van herkomst en dat hij zoals nog steeds, volledig financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

Op basis van een fragmentarische beoordeling van de meegedeelde documenten kan geen goede beoordeling van de aanvraag gemaakt worden en handelt de gemachtigde van de staatssecretaris derhalve onzorgvuldig en komt hij tot een onredelijk besluit.

Verzoeker kan op basis van deze onzorgvuldige motivering, onmogelijk uitmaken of de beslissing met recht en rede genomen werd en of een zorgvuldige/juiste lezing van de aangebrachte elementen en documenten niet tot een andere beslissing zou geleid hebben.

De zorgvuldigheidsnorm legt uiteraard de verplichting op de inhoud van de meegedeelde documenten grondig te beoordelen.

Een grondige beoordeling ligt niet voor, minstens kan er niet uitgemaakt worden op basis van de typebeoordeling of de DVZ wel degelijk rekening hield met de meegedeelde documenten.

DVZ stelt in algemene bewoordingen “ dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon “

DVZ blijft bij een algemene - niet verder uitgewerkte motivering - zodat verzoeker onmogelijk kan beoordelen waarom de door hem meegedeelde documenten onvoldoende waren / of welke documenten hij zou moeten meedelen, die wel voldoen aan de verwachtingen van DVZ.

Het documenten “Prise en Charge “ uitgaande van de lokale autoriteiten van Temsamane betreft een document dat uitgaat van de lokale overheid in het land van herkomst; zoals als voorwaarde gesteld in art47/2°Wet 15/12/1980.

De beslissing is onvoldoende gemotiveerd, werd onzorgvuldig genomen en is bijgevolg ook onredelijk te noemen.

Dit middel is gegrond.

Mbt het bevel om het grondgebied te verlaten

Daar de beslissing over de grond van de aanvraag op basis van art 47/1,2° nietig moet verklaard worden omwille van de hiervoor aangehaalde redenen, werd het bevel ten onrechte gegeven en dient het tevens vernietigd te worden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd immers uitgevaardigd om reden dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker werd afgewezen en de AI van verzoeker als gevolg van deze beslissing moest ingetrokken worden.

Daarbij is het onredelijk om het bevel af te leveren om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en zeker om geen termijn voor vertrek toe te staan.

Er kan in casu geen enkel risico op onderduiken weerhouden worden.

Verzoeker heeft inderdaad al meerdere aanvragen gezinshereniging ingediend en dit juist om reden dat hij niet illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België.

Verzoeker heeft steeds zijn verblijfsplaats meegedeeld.

Hij wenst integendeel zijn verblijfssituatie te regulariseren.

Het indienen van opeenvolgende aanvragen is niet verboden en kan ook niet aanzien worden als een misbruik van de bestaande procedures.

In haar opeenvolgende afwijzende beslissingen, stelde de overheid immers steeds dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken in het dossier; dan wel dat bepaalde voorwaarden voor de gezinshereniging niet afdoende werden bewezen.

Verzoeker heeft als gevolg daarvan steeds gepoogd om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop van zijn dossier zou goedgekeurd worden als hij de gevraagde ontbrekende documenten / bewijzen zou meedelen.

Om reden dat DVZ vaag blijft in haar richtlijnen en beoordelingen van de aanvragen , wordt aan de rechtszoekende telkens hoop gegeven en worden zij er als het ware toe aangezet om vervolgaanvragen in te dienen met bijkomende stukken , waarvan DVZ op zijn minst suggereerde dat ze ontbraken bij de vorige aanvra(a)gen.

Het komt de rechtszoekende uiteraard wel ten goede dat hij meerdere kansen krijgt om zijn rechten te waarborgen door hem de mogelijkheid te geven om zijn aanvragen bijkomend te motiveren.

Doch er is geen misbruik van recht te weerhouden in hoofde van verzoeker. Misbruik van recht moet immers inhouden dat men een recht of een bevoegdheid gebruikt voor een ander doel dan waarvoor dit is bedoeld, ofwel om een ander te schaden, waardoor de uitoefening onrechtmatig wordt.

Verzoeker diende de aanvragen in, uitsluitend om een verblijfsrecht te bekomen op basis van art. 47/1,2°. Zijn handelen is niet onrechtmatig; schade wordt niet aangetoond.

De beslissing om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten zonder toekenning van enige termijn is ondeugdelijk gemotiveerd en onredelijk.

Het middel is gegrond.

MBT het Inreisverbod - bijlage 13 sexies

Dit inreisverbod werd uitgevaardigd om reden dat :

- voor het vrijwillig vertrek aan verzoeker geen termijn werd toegestaan.

Bij bevel om het grondgebied te verlaten van zelfde datum 23/09/2021, en ter kennis gebracht met aangetekend schrijven dd 28/09/2021, werd inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan

Het bevel om het grondgebied te verlaten waarop het inreisverbod steunt; dient echter vernietigd te worden om reden dat het, zoals hierboven gesteld, werd afgeleverd op basis van de beslissing (bijlage 20) van zelfde datum , die echter behept is met een gebrek in de formele motivering en bovendien ook op zich moet vernietigd worden om reden zoals hierboven vermeld.

Als gevolg hiervan dient ook het inreisverbod, als accessorium van de bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, te worden vernietigd.

Het inreisverbod is gemotiveerd al volgt :

“ Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15/12/1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in”

Deze motivering is zeer vaag; zo vaag dat verzoeker niet kan beoordelen waarom hem dit misbruik zou verweten worden; laat staan waarin het misbruik van procedure zou kunnen bestaan. Indien DVZ misbruik van procedure inroept, draagt zij hiervan ook de bewijslast en dient ze aan te tonen

- waaruit het misbruik bestaat

- de schade die werd toegebracht

Zonder enige verdere duiding stellen dat verzoeker “ de procedure aanwendt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in”, kan bezwaarlijk als afdoende motivering aanzien worden.

Hierbij is niet duidelijk wat juist bedoeld wordt met “ via een andere weg ... tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in “

Verzoeker maakt enkel gebruik van de mogelijkheden die de wet hem biedt en hij handelt juist met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning ; Zijn handelen is enkel en alleen daarop gericht; ook bij de zoveelste aanvraag. Men kan dit bezwaarlijk misbruik van procedure noemen; zeker nu niet verboden wordt om herhaalde verzoeken in te dienen.

Ivm het ingeroepen “misbruik van recht” is de beslissing onzorgvuldig en onredelijk gemotiveerd

Verzoeker beroept zich op art 8 EVRM. Hij woont samen met zijn schoonbroer, van wie hij afhankelijk is. De afhankelijkheidsrelatie is voldoende aangetoond op basis van de samenwoning en het gebrek aan inkomsten in hoofde van verzoeker.

Het is bovendien niet - proportioneel om voor het inreisverbod een termijn van 3 jaar op te leggen. Verzoeker betekent geen gevaar voor de openbare orde;

Hij zal gedurende 3 jaar niet meer in staat zijn om zijn familieleden die legaal in België en / of in Duitsland verblijven, te bezoeken.

De Belgische samenleving heeft geen enkel voordeel bij het opleggen van dit inreisverbod van 3 jaar. Er is wel een grote materiële en vooral een morele schade te weerhouden in hoofde van verzoeker; o.a. de scheiding van zijn familieleden - in de ruimere zin van art 8 EVRM - ; de moeilijke situatie waarin hij ,als alleenstaande zonder inkomsten - in Marokko te recht komt - art 3 EVRM.

Deze beslissing tot inreisverbod van 3 jaar is onvoldoende gemotiveerd en onredelijk.

Het middel is gegrond.”

4.2. In een eerste middelonderdeel bekritiseert de verzoeker (de motivering van) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 23 september 2021.

4.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Zo verwijst de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 23 september 2021 uitdrukkelijk naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. Tevens bevat deze bestreden akte een motivering in feite, met name dat de verzoeker de gezinshereniging aanvraagt met zijn broer die de Duitse nationaliteit heeft, maar dat hij niet afdoende aantoonde dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Deze feitelijke vaststelling wordt in de bestreden akte op uitgebreide wijze toegelicht. De gemachtigde somt de documenten op die de verzoeker bij zijn aanvraag heeft voorgelegd ter staving van de voornoemde wettelijke voorwaarden en

geeft vervolgens concreet aan waarom deze documenten niet volstaan in het licht van de voorwaarden van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde concludeert aldus, op basis van een concreet onderzoek van de bij de aanvraag voorgelegde gegevens, dat niet afdoende blijkt dat de verzoeker *“reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.”*

De verzoeker gaat in op volgende passages uit de bestreden beslissing:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat.

(...)

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Volgens de verzoeker is dit ‘een type motivering’, die in elke zaak kan opgenomen worden.

De verzoeker gaat echter uit van een zeer partiële lezing van de eerste bestreden akte. Hij beperkt zich tot de citering van een aantal conclusies, doch de verzoeker mag niet uit het oog verliezen dat de gemachtigde voor elk voorgelegd document heeft uiteengezet waarom het niet afdoende aantoonde dat de verzoeker van in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Zo wordt in de eerste bestreden akte als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko op naam van betrokkene, afgeleverd op 29.03.2018 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd*
- Geldstortingen van de referentiepersoon vanuit Gelsenkirchen (Duitsland) aan betrokkene in België dd. 26.02.2021, 29.03.2021, 27.04.2021, 28.05.2021, 28.06.2021 en 07.07.2021. Deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land, en hebben dan ook betrekking hebben op de situatie in België. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- Prise en charge (nr. 1165/2019) van 27.09.2019, waarin de lokale autoriteiten van Temsamane verklaren dat de referentiepersoon “de enige steun is van betrokkene”. Er werden echter geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest voorgelegd. Dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging..”*

Daarnaast heeft de gemachtigde ook nog op het volgende gewezen:

“Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon van 12.08.2015 tot 13.10.2017, van 12.02.2019 tot 15.07.2019, van 08.01.2020 tot 13.05.2020 en opnieuw sedert 17.08.2020 in België in ingeschreven. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit het administratieve dossier van de referentiepersoon blijkt dat hij nog steeds werkzaam is in Gelsenkirche, van waaruit hij ook geld stort aan betrokkene. Er kan

dan ook getwijfeld worden of aan het feit dat de referentiepersoon en betrokkene deel uitmaken van hetzelfde gezin in Antwerpen (meer dan 200km verwijderd van Antwerpen)."

De verzoeker laat na toe te lichten omtrent welk concreet door hem bijgebracht stuk de gemachtigde bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing ten onrechte niet zou hebben gemotiveerd in het licht van de voorwaarden, zoals voorzien in de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt ook niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. De formele motiveringsplicht vereist evenmin dat de gemachtigde ertoe gehouden is om op elk aangevoerd argument afzonderlijk te antwoorden. Het volstaat dat uit de motivering van de bestreden beslissing impliciet of expliciet blijkt dat de aangevoerde argumenten in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering kan worden afgeleid waarom deze argumenten in het algemeen niet worden aangenomen (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 23 juni 2016, nr. 235.192; RvS 3 december 2015, nr. 233.122; RvS 26 mei 2014, nr. 227.537; RvS 15 juli 2011, nr. 214.653). De verzoeker toont niet aan dat hieraan *in casu* niet is voldaan.

De beslissing van de gemachtigde van 23 september 2021 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden bevat aldus wel degelijk een concrete juridische en feitelijke redengeving ter ondersteuning van de conclusie dat de verzoeker in het kader van de thans voorliggende aanvraag niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Deze feitelijke en juridische motieven stellen de verzoeker genoegzaam in staat om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.2.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven van de beslissing van de gemachtigde van 23 september 2021 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet regelt de bewijslast ter zake en luidt als volgt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen” of “dat zij deel uitmaken van zijn gezin”, zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met “zijn gezin” wordt bedoeld het gezin van “de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. Uit artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoonst:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel:

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- *de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
- *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*

Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet merkt de Raad dan ook op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn, dit is de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de voormelde richtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Kücükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

In het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever “een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze

bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

En:

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest.

Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35).

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punt 38). Het begrip “ten laste” in artikel 3, lid 2, a), van de Burgerschapsrichtlijn kan op eenzelfde manier worden uitgelegd als het begrip “ten laste”, zoals in artikel 2, lid 2, c) en d), van de Burgerschapsrichtlijn (zie conclusie advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 95 en 98 en RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Er kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia t. Migrationsverket). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C- 423/12, Flora May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).

23. Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24. Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger."

Het is in die optiek dan ook wettig en gerechtvaardigd van de gemachtigde om de vereiste van het "ten laste zijn" van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoeker in het land van herkomst en aan het bedrag en de frequentie van de overgemaakte geldelijke middelen. Een financiële ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst, heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens levensbehoeften. Zo kunnen ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn levensonderhoud, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de burger van de Unie moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk en duurzaam afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de burger van de Unie om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud.

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het "ten laste" zijn vrij en rust de bewijslast daartoe bij de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidscontrole uit.

4.2.3. De verzoeker stelt dat de door hem voorgelegde stukken op zichzelf en niet als complementair in overweging werden genomen door de verweerder, ook al wordt het tegendeel beweerd. De verzoeker verwijst naar de vele geldstortingen van de referentiepersoon, samen gelezen met het document "prise en charge" uitgaande van de lokale autoriteiten van Tamsamane. Uit de samenlezing van deze stukken blijkt volgens de verzoeker dat hij geen bestaansmiddelen had in het land van herkomst en dat hij nog steeds volledig financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

In de bestreden beslissing wordt over deze stukken als volgt gemotiveerd:

"- Geldstortingen van de referentiepersoon vanuit Gelsenkirchen (Duitsland) aan betrokkene in België dd. 26.02.2021, 29.03.2021, 27.04.2021, 28.05.2021, 28.06.2021 en 07.07.2021. Deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land, en hebben dan ook betrekking hebben op de situatie in België. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Prise en charge (nr. 1165/2019) van 27.09.2019, waarin de lokale autoriteiten van Tamsamane verklaren dat de referentiepersoon "de enige steun is van betrokkene". Er werden echter geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest voorgelegd. Dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.."

De verzoeker gaat eraan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de voorgelegde geldstortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land, zodat zij betrekking hebben op de situatie in België en om die reden niet aanvaard kunnen worden als een afdoende bewijs in het kader van de voorliggende aanvraag. De verzoeker betwist dit niet. Deze vaststelling is bovendien conform de hoger aangehaalde rechtspraak en zij strookt ook met de duidelijke bepalingen van artikel 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker dient in het kader van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, ten laste of deel uitmakend van het gezin in de zin van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat hij reeds ten laste is van de referentiepersoon van in het land van herkomst. De situatie van het ten laste zijn moet immers worden beoordeeld in het land van herkomst, en niet in het gastland.

Verder wat het document *“Prise en charge (nr. 1165/2019) van 27.09.2019”* betreft, waarin de lokale autoriteiten van Temsamane verklaren dat de referentiepersoon *“de enige steun is van betrokkene”*, betwist de verzoeker niet dat er *“geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest (werden) voorgelegd”*. Het is niet onredelijk om louter op basis van een verklaring op eer die dateert van 27 september 2019 te besluiten dat dit *“niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging”*. Het gegeven dat dit attest, zoals bepaald in artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet, uitgaat van de overheid van in het land van oorsprong, doet hieraan geen afbreuk.

Aangezien de verzoeker niet ontkracht dat zowel de geldstortingen als het voormelde document omwille van hun aard zelf niet dienstig kunnen worden aangewend als een bewijs zoals bedoeld in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet, valt niet in te zien waarom de verweerder de beide gegevens in hun samenhang zou moeten beoordelen.

Daarnaast geeft de verzoeker nog mee dat hij samenwoont met de referentiepersoon. In zoverre de verzoeker aldus de overtuiging is toegedaan dat hij voldoet aan de voorwaarde van deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing in dit verband als volgt wordt gemotiveerd:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.”

En:

“Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit het administratieve dossier van de referentiepersoon blijkt dat hij nog steeds werkzaam is in Gelsenkirche, van waaruit hij ook geld stort aan betrokkene. Er kan dan ook getwijfeld worden of aan het feit dat de referentiepersoon en betrokkene deel uitmaken van hetzelfde gezin in Antwerpen (meer dan 200km verwijderd van Antwerpen).”

De verzoeker betwist niet dat hij in zijn land van herkomst geen deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De loutere overtuiging van de verzoeker dat uit de voorgelegde stukken afdoende blijkt dat hij heeft aangetoond dat hij ten laste is van de referentiepersoon zonder daarbij op concrete wijze in te gaan op de motieven die de weigeringsbeslissing onderbouwen, volstaat niet om de bestreden weigeringsbeslissing van 23 september 2021 aan het wankelen te brengen.

De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde bij zijn beslissing ten onrechte enig bij de aanvraag voorgelegd stuk niet in overweging nam of dat hij deze of gene van de voorgelegde stukken niet op zorgvuldige wijze bij zijn beoordeling heeft betrokken. Door louter zijn eigen standpunt weer te geven dat uit de door hem bijgebrachte stukken wel blijkt dat hij ten laste is van de referentiepersoon en deel uitmaakt van diens gezin, wordt geen onzorgvuldige besluitvorming of incorrecte motivering aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde de voorgelegde verblijfsaanvraag op basis van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet niet correct heeft beoordeeld of dat hij de in de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van deze wet voorziene begrippen *“ten laste”* of *“deel uitmaken van het gezin”* niet correct zou hebben geïnterpreteerd. Er werd niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden weigeringsbeslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen, of dat met bepaalde bij de aanvraag gevoegde elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het eerste middelonderdeel, dat gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van 23 september 2021 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, is ongegrond.

4.2.4. De verzoeker betoogt in een tweede middelonderdeel dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 september 2021 moet worden vernietigd nu het een gevolgbeslissing is van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en ook deze vernietigd moet worden.

Aangezien het eerste middelonderdeel, dat gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 23 september 2021, ongegrond is en er geen andere middelen worden aangevoerd die tot de nietigverklaring van deze beslissing kunnen leiden, dient niet te worden ingegaan op de door de verzoeker in het tweede middelonderdeel geopperde hypothese *“(d)aar de beslissing over de grond van de aanvraag op basis van art 47/1,2° nietig moet verklaard worden omwille van de hiervoor aangehaalde redenen, werd het bevel ten onrechte gegeven en dient het tevens vernietigd te worden.”*

Verder voert de verzoeker aan dat het onredelijk is om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

De verzoeker meent dat er in zijn hoofd geen risico op onderduiken kan worden weerhouden. Hij erkent dat hij meerdere aanvragen gezinshereniging heeft ingediend, maar hij voert aan dat hij dit net deed omdat hij niet illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België. Hij benadrukt dat hij steeds zijn verblijfplaats heeft meegedeeld en hij zijn verblijfssituatie integendeel wenst te regulariseren. De verzoeker betwist dat hij misbruik heeft gemaakt van de bestaande procedures en wijst erop dat in de voorgaande beslissingen telkens werd geoordeeld dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken, dan wel dat bepaalde voorwaarden niet afdoende werden bewezen, zodat hij als gevolg daarvan steeds heeft gepoogd om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop dat zijn dossier zou worden goedgekeurd.

De verzoeker betwist aldus niet de afgifte op zich van het bevel om het grondgebied te verlaten, maar wel de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

In de eerste bestreden akte wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.07.2020 dat hem op 15.07.2020 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Duitse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste acht aanvragen, ingediend op 11.09.2015, 17.03.2016, 20.09.2016, 27.06.2017, 18.01.2018, 14.02.2019, 14.08.2019 en op 11.03.2020, werden geweigerd op 09.03.2016, 15.09.2016, 17.03.2017, 14.12.2017, 13.06.2018, 08.08.2019, 07.01.2020 en op 14.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de 5° en de 7° weigeringsbeslissingen die in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen werden genomen omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag

bewijs voorlegde ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin.. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 06.05.2021 een negende aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°, en tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° (...)

3° (...)

4° (...)

5° (...)

6° (...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat afgegeven wordt aan de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Artikel 74/14, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. *In casu* werd ervoor geopteerd om de verzoeker geen vrijwillige uitvoeringstermijn te verlenen wegens het risico op onderduiken.

Artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt:

"11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken."

Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7, van de Terugkeerrichtlijn dat het "*risico op onderduiken*" definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St.* Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken "*actueel en reëel*" moet zijn en dat het "*na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria (wordt) vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.*"

Artikel 1, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

- c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;
- d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;
- e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);"

In se betwist de verzoeker de volgende feitelijke vaststellingen niet:

"4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.07.2020 dat hem op 15.07.2020 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is."

De verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juli 2020, *"dat hem op 15.07.2020 per aangetekend schrijven werd betekend"*. Hij betwist niet dat hij door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor-brochure werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. De verzoeker betwist ook niet dat hij *"diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is."*

Artikel 1, § 2, 6°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;"

In de eerste bestreden akte wordt hieromtrent het volgende gesteld:

"6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Duitse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste acht aanvragen, ingediend op 11.09.2015, 17.03.2016, 20.09.2016, 27.06.2017, 18.01.2018, 14.02.2019, 14.08.2019 en op 11.03.2020, werden geweigerd op 09.03.2016, 15.09.2016, 17.03.2017, 14.12.2017, 13.06.2018, 08.08.2019, 07.01.2020 en op 14.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de 5° en de 7° weigeringsbeslissingen die in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen werden genomen omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs voorlegde ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin.. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 06.05.2021 een negende aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

De verzoeker betwist niet dat hij “9 keer vlak na elkaar” een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Duitse broer indiende op basis van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De eerste acht aanvragen die hij indiende op 11 september 2015, 17 maart 2016, 20 september 2016, 27 juni 2017, 18 januari 2018, 14 februari 2019, 14 augustus 2019 en op 11 maart 2020 werden geweigerd op respectievelijk 9 maart 2016, 15 september 2016, 17 maart 2017, 14 december 2017, 13 juni 2018, 8 augustus 2019, 7 januari 2020 en op 14 juli 2020. De verzoeker betwist niet dat op de 5de en 7de weigeringsbeslissingen na, deze weigeringsbeslissingen telkens gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker betwist niet dat hij tegen geen enkele weigeringsbeslissing beroep aantekende en dat hij op 6 mei 2021 een negende aanvraag indiende in functie van dezelfde referentiepersoon.

Het snel indienen van eenzelfde verblijfsaanvraag na een eerdere weigeringsbeslissing of na meerdere eerdere weigeringsbeslissingen (zonder bovendien de wettigheid van de opeenvolgende weigeringsbeslissingen te betwisten) kan de betrokken vreemdeling wel degelijk ten kwade worden geduid. Dit blijkt overigens reeds uit de bepaling van artikel 1, §2, 6°, van de Vreemdelingenwet dat toelaat een risico op onderduiken vast te stellen wanneer de betrokkene, onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering verblijf of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. In het voorliggende geval heeft de verzoeker dit niet éénmaal gedaan, maar tot acht keer toe.

De verzoeker benadrukt dat hij steeds zijn verblijfplaats heeft meegedeeld. De gemachtigde heeft de verzoeker echter niet verweten dat hij geen vaste en gekende verblijfplaats heeft. Door hierop te wijzen, toont de verzoeker nog niet aan dat de redenen waarom er een risico op onderduiken werd vastgesteld, niet deugdelijk zijn.

De verzoeker betoogt dat het indienen van opeenvolgende aanvragen niet verboden is en ook niet aanzien kan worden als een misbruik van de bestaande procedures. De verzoeker benadrukt dat in opeenvolgende afwijzende beslissingen de overheid aangaf dat bepaalde elementen en of bewijzen ontbraken in het dossier, dan wel dat bepaalde voorwaarden voor de gezinshereniging niet afdoende werden bewezen, waardoor de verzoeker als gevolg daarvan steeds gepoogd heeft om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop dat zijn dossier zou goedgekeurd worden als hij ontbrekende documenten of bewijzen zou meedelen.

Dat de Vreemdelingenwet en het bijhorende koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorzien in een procedure om een aanvraag in te dienen met het oog op een verblijfsrecht als “*ander familielid*” van een burger van de Unie, betekent op zich nog niet dat het *in casu* kennelijk onredelijk zou zijn om te oordelen dat de verzoeker deze procedure heeft misbruikt. De verzoeker betwist niet dat hij negenmaal na elkaar een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Duitse broer indiende. Voorts blijkt en staat het eveneens buiten betwisting dat de voorgaande acht aanvragen alle werden geweigerd middels een omstandig gemotiveerde bijlage 20, en dat deze weigeringsbeslissingen – op de vijfde en zevende na – ook telkens gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hoewel in de aktes van kennisgeving telkens op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos de verzoeker er inderdaad voor om tegen geen van de voorgaande acht beslissingen een beroep in te stellen, zodat hij telkens in de wettigheid van deze weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten berustte om nadien een nieuwe aanvraag in te dienen in functie van dezelfde referentiepersoon. De verzoeker gaat er met zijn betoog geheel aan voorbij dat hij telkenmale het aan hem opgelegde bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd om vervolgens opnieuw eenzelfde aanvraag in te dienen. In deze omstandigheden gaat het geenszins alle redelijkheid te buiten om de handelwijze van de verzoeker als een misbruik van de procedure, zoals voorzien in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, te beschouwen.

De verzoeker meent dat hem telkens hoop werd gegeven doordat de verweerder vaag bleef in de beoordeling van de aanvragen en hij er als het ware toe wordt aangezet om vervolgaanvragen in te dienen met bijkomende stukken. De Raad ziet niet in hoe de verweerder de verzoeker hoop zou hebben gegeven door de acht voorafgaande aanvragen gezinshereniging telkenmale te weigeren en hem zesmaal te bevelen om het grondgebied te verlaten. Indien de verzoeker daadwerkelijk meende dat deze voorafgaande weigeringsbeslissingen te vaag gemotiveerd waren, stond het hem vrij een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen in te dienen, wat hij niet heeft gedaan.

De verzoeker brengt enkel een concrete kritiek naar voor omtrent de beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker op dit punt geen ondeugdelijke motivering, noch een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke besluitvorming aantoonde.

De motieven die verantwoorden waarom de verzoeker in de eerste plaats een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, worden niet betwist en blijven dan ook overeind. Deze motieven luiden als volgt:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het tweede middelonderdeel, dat gericht is tegen de beslissing van 23 september 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is ongegrond.

4.2.5. Het derde en laatste middelonderdeel is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het inreisverbod van drie jaar.

De verzoeker betoogt dat het inreisverbod een *accessorium* vormt van het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stipt aan dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten die met het huidige bestreden inreisverbod gepaard gaat vernietigd moet worden en dat het inreisverbod dan ook dient te worden vernietigd. Zoals de verzoeker zelf al aangeeft, gaat het bestreden inreisverbod gepaard met de beslissing van 23 september 2021 tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hoger werd echter vastgesteld dat het tweede middelonderdeel dat werd aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de afwezigheid van een vrijwillige uitvoeringstermijn, ongegrond is. Bijgevolg moet niet worden ingegaan op de door de verzoeker geopperde these dat het bevel om het grondgebied te verlaten door de Raad zou worden vernietigd.

4.2.6. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing wel degelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd. Er wordt met

name vastgesteld dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

De verzoeker meent dat de tweede bestreden beslissing zeer vaag werd gemotiveerd.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu maakt de tweede bestreden beslissing toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet om de verzoeker een inreisverbod op te leggen.

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de verweerder in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering *“gepaard gaat met”* een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Deze principiële verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1, van de Terugkeerrichtlijn.

Uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald uit het gebruik van het nevenschikt voegwoord *“of”*, blijkt dat de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° of van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, reeds volstaat om een inreisverbod op te leggen.

De gemachtigde is dan ook reeds overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° of 2°, van de Vreemdelingenwet in principe verplicht om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich *“kan”* onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel *“de mogelijkheid”* om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Aangezien het eveneens buiten elke betwisting staat dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die in de tweede bestreden akte worden opgesomd en gelet op de verplichting om ook in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, is de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) tevens op draagkrachtige en pertinente wijze gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing tevens specifiek gemotiveerd waarom de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod heeft geopteerd voor een geldingsduur van drie jaar van dit inreisverbod. In de tweede bestreden akte kan hieromtrent worden gelezen:

“drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Duitse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste acht aanvragen, ingediend op 11.09.2015, 17.03.2016, 20.09.2016, 27.06.2017, 18.01.2018, 14.02.2019, 14.08.2019 en op 11.03.2020, werden geweigerd op 09.03.2016, 15.09.2016, 17.03.2017, 14.12.2017, 13.06.2018, 08.08.2019, 07.01.2020 en op 14.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de 5^e en de 7^e weigeringsbeslissingen die in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen werden genomen omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs voorlegde ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin.. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 06.05.2021 een negende aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.07.2020 dat hem op 15.07.2020 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Gelet op het geheel van deze concrete en op het specifieke geval van de verzoeker toegespitste motieven dient te worden vastgesteld dat de verzoeker wel degelijk genoegzaam en op afdoende wijze op de hoogte werd gesteld van de redenen waarom er *in casu* werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar.

De verzoeker betoogt tevens dat het motief van de bestreden beslissing dat *“Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in”*, onduidelijk is aangezien de gemachtigde niet specificeert wat hij bedoelt met de bewoordingen *“via een andere weg”* en wat de finaliteit van de Vreemdelingenwet inhoudt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet *“verder”* te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing *“het waarom”* of *“uitleg”* dient te vermelden.

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt overigens duidelijk waarom de gemachtigde meent dat er sprake is van misbruik van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker diende negen maal na elkaar een aanvraag gezinshereniging, in functie van zijn Duitse broer, in. De

eerste acht aanvragen werden geweigerd; de verzoeker ging tegen deze beslissingen niet in beroep en diende een negende aanvraag in functie van dezelfde referentiepersoon in. Bovendien was de meerderheid van de weigeringsbeslissingen vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motieven laten de verzoeker toe om met kennis van zaken uit te maken of het zin heeft een beroep in te dienen om de geldingsduur van het inreisverbod te betwisten.

De motieven van de bestreden beslissing geven blijk van een gedegen, individuele en concrete beoordeling inzake de geldingstermijn van het inreisverbod. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de tweede bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd inzake de duur van het opgelegde inreisverbod. De verzoeker heeft niet aangetoond dat de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod van drie jaar enige verplichting, zoals voorzien in artikel 74/11, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zou hebben miskend. Dat de verzoeker begrijpt waarom de gemachtigde stelt dat er sprake is van misbruik van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, blijkt overigens ook uit de inhoudelijke kritiek die de verzoeker ter zake naar voor brengt en die zal worden onderzocht in het kader van de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.2.7. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan tevens de schending wordt aangevoerd.

Voor de theoretische uiteenzetting van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel kan worden verwezen naar wat hoger werd uiteengezet.

4.2.8. Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De verzoeker erkent dat hij ervoor heeft gekozen om opeenvolgende verblijfsaanvragen in te dienen wat de Vreemdelingenwet volgens hem toelaat.

De Raad merkt dienaangaande op dat in de tweede bestreden beslissing als volgt wordt verantwoord waarom de verweerder meent dat de verzoeker misbruik van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet heeft gemaakt:

“Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Duitse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste acht aanvragen, ingediend op 11.09.2015, 17.03.2016, 20.09.2016, 27.06.2017, 18.01.2018, 14.02.2019, 14.08.2019 en op 11.03.2020, werden geweigerd op 09.03.2016, 15.09.2016, 17.03.2017, 14.12.2017, 13.06.2018, 08.08.2019, 07.01.2020 en op 14.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de 5° en de 7° weigeringsbeslissingen die in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen werden genomen omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs voorlegde ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben

uitgemaakt van diens gezin.. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 06.05.2021 een negende aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

Dat de Vreemdelingenwet en het bijhorende koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorzien in een procedure om een aanvraag in te dienen met het oog op een verblijfsrecht als "ander familielid" van een burger van de Unie, betekent op zich nog niet dat het *in casu* kennelijk onredelijk zou zijn om te oordelen dat de verzoeker deze procedure heeft misbruikt. De verzoeker betwist niet dat hij negen maal na elkaar een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Duitse broer indiende. Voorts blijkt en staat het eveneens buiten betwisting dat de eerste acht aanvragen telkens werden geweigerd middels een omstandig gemotiveerde bijlage 20 en dat zes van de eerdere negatieve beslissingen gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hoewel in de aktes van kennisgeving telkens op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos de verzoeker er inderdaad voor om tegen geen van deze beslissingen een beroep in te stellen zodat hij telkens in de wettigheid van deze weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten berustte om nadien een nieuwe aanvraag in te dienen in functie van dezelfde Duitse broer. In deze omstandigheden gaat het geenszins alle redelijkheid te buiten om te oordelen dat de procedure, zoals voorzien in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, werd misbruikt om een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen.

Het snel indienen van eenzelfde verblijfsaanvraag na een eerdere weigeringsbeslissing of na meerdere eerdere weigeringsbeslissingen (zonder bovendien de wettigheid van de opeenvolgende weigeringsbeslissingen te betwisten) kan de betrokken vreemdeling wel degelijk ten kwade worden geduid. Dit blijkt overigens reeds uit de bepaling van artikel 1, §2, 6°, van de Vreemdelingenwet dat toelaat een risico op onderduiken vast te stellen wanneer de betrokkene, onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering verblijf of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

De verzoeker benadrukt dat de (Vreemdelingen)wet hem niet verbiedt om meerdere aanvragen na elkaar in te dienen. De verzoeker betoogt aldus dat hij binnen de formele grenzen van haar recht heeft gehandeld. De verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat de gemachtigde, zoals hierboven besproken, op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat hij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt door een negende aanvraag gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon in te dienen wanneer de eerste acht aanvragen werden afgewezen, waarvan sommige met bevel om het grondgebied te verlaten, en hij tegen geen van deze beslissingen in beroep ging.

Verder meent de verzoeker dat een inreisverbod met een duur van drie jaar niet proportioneel is nu hij geen gevaar vormt voor de openbare orde. De verzoeker benadrukt dat hij gedurende drie jaar niet meer in staat zal zijn om zijn familieleden, die legaal in België verblijven, te bezoeken. De verzoeker geeft mee dat de Belgische samenleving geen enkel voordeel heeft bij het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, maar er wel een grote materiële en vooral morele schade is voor hem, met onder meer de scheiding van zijn familieleden en de moeilijke situatie waarin hij als alleenstaande zonder inkomsten in Marokko in terecht komt.

Middels de tweede bestreden beslissing wordt een inreisverbod met een duur van drie jaar opgelegd. De duur van drie jaar wordt als volgt gemotiveerd:

"drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Duitse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste acht aanvragen, ingediend op 11.09.2015, 17.03.2016, 20.09.2016, 27.06.2017, 18.01.2018, 14.02.2019, 14.08.2019 en op 11.03.2020, werden geweigerd op 09.03.2016, 15.09.2016, 17.03.2017, 14.12.2017, 13.06.2018, 08.08.2019, 07.01.2020 en op 14.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de 5° en de 7° weigeringsbeslissingen die in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen werden genomen omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs voorlegde ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben

uitgemaakt van diens gezin.. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 06.05.2021 een negende aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.07.2020 dat hem op 15.07.2020 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Waar de verzoeker de duur van het inreisverbod disproportioneel acht nu hij geen gevaar vormt voor de openbare orde, wordt erop gewezen dat van eenieder die zich op het Belgische grondgebied bevindt verwacht wordt dat hij de openbare orde respecteert en geen strafbare feiten pleegt. Verder wordt erop gewezen dat de verzoeker een inreisverbod in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en niet in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet werd opgelegd. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet kan de gemachtigde een inreisverbod van meer dan vijf jaar opleggen indien de derdelander een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Aangezien aan de verzoeker geen inreisverbod met een duur van (meer dan) vijf jaar werd opgelegd, blijkt dat er rekening werd gehouden met het gegeven dat de verzoeker geen gevaar betekent voor de openbare orde. Bovendien staat het gebrek aan een dergelijk gevaar er niet aan in de weg dat aan de verzoeker overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod met een duur van drie jaar kan worden opgelegd.

De tweede bestreden beslissing houdt inderdaad in dat de verzoeker gedurende een termijn van drie jaar zijn familieleden op het Schengengrondgebied niet kan bezoeken. Uit de tweede bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod wel degelijk het verblijf van verzoekers broer in België in rekening nam. Zo motiveerde de gemachtigde dat de verzoeker negen maal een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn broer heeft ingediend, die telkens werden geweigerd en dat de verzoeker een volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn. Evenmin wordt enig feitelijk gegeven naar voor gebracht waaruit kan blijken dat de gemachtigde andere specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker heeft veronachtzaamd. Zo verduidelijkt de verzoeker niet welke andere familieleden hij precies nog zou hebben die op het Schengengrondgebied verblijven. Met de bijzonder vage bewering dat hij in Marokko in een moeilijke situatie zal terechtkomen als alleenstaande zonder inkomsten en de loutere vermelding "art 3 EVRM", toont hij niet aan dat het kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist is van de gemachtigde om te concluderen:

"Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene."

Het betoog van de verzoeker kan het oordeel van de gemachtigde omtrent de duurtijd van het inreisverbod dan ook op geen enkele wijze ontkrachten.

4.2.9. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt bijgevolg in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of door het nemen van de bestreden beslissing een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het EHRM oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De verzoeker moet dus bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hem en zijn broer aantonen, wil hij deze relatie beschermd zien door artikel 8 van het EVRM.

Thans wordt door middel van de eerste bestreden beslissing aan de verzoeker voor de negende maal het verblijfsrecht in functie van zijn Duitse broer geweigerd. Het betreffen aanvragen van een zogenaamd *“ruimer familielid”* van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

In het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt de gezinsband van dergelijke ruimere familieleden als volgt beschreven: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in*

artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.” (§ 32).

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet beschouwt als “andere familieleden van een burger van de Unie”: “de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2, van de Vreemdelingenwet, moet aantonen in het land van herkomst “ten laste” te zijn van de referentiepersoon, of aldaar deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest *Rahman*.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8 van het EVRM. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De verweerder wijst in de tweede bestreden beslissing op het volgende:

“Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Duitse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste acht aanvragen, ingediend op 11.09.2015, 17.03.2016, 20.09.2016, 27.06.2017, 18.01.2018, 14.02.2019, 14.08.2019 en op 11.03.2020, werden geweigerd op 09.03.2016, 15.09.2016, 17.03.2017, 14.12.2017, 13.06.2018, 08.08.2019, 07.01.2020 en op 14.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de 5° en de 7° weigeringsbeslissingen die in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen werden genomen omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs voorlegde ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin.. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 06.05.2021 een negende aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.07.2020 dat hem op 15.07.2020 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

De verzoeker geeft aan dat hij samenwoont “met zijn schoonbroer, van wie hij afhankelijk is”. De verzoeker betoogt dat de afhankelijkheidsrelatie voldoende is aangetoond op basis van de samenwoning en het gebrek aan inkomsten in hoofde van de verzoeker.

Daargelaten de vraag of de verzoeker effectief met zijn broer samenwoont, nu in de eerste bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd: *“Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit het administratieve dossier van de referentiepersoon blijkt dat hij nog steeds werkzaam is in Gelsenkirche, van waaruit hij ook geld stort aan betrokkene. Er kan dan ook getwijfeld worden of aan het feit dat de referentiepersoon en betrokkene deel uitmaken van hetzelfde gezin in Antwerpen (meer dan 200km verwijderd van Antwerpen)”*, toont dit op geen enkele wijze aan dat er in casu sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke affectieve banden, die tussen meerderjarige gezins- en familieleden bestaan, overstijgt. De verzoeker brengt geen enkel concreet element naar voor waaruit zou kunnen blijken dat hij niet zelfstandig kan functioneren en hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat in de tweede bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze wordt gemotiveerd: *“(b)etrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer.”*

De verzoeker betoogt nog dat hij gedurende drie jaar niet meer in staat zal zijn om zijn familieleden, die legaal in België en/of in Duitsland verblijven, te bezoeken.

De verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat zijn familieleden hem niet kunnen komen bezoeken in Marokko. Zij kunnen ook gebruik maken van moderne communicatiemiddelen om tussen de bezoeken door met elkaar in contact te blijven.

Een beschermenswaardig gezins- en/of familieleven tussen de verzoeker en zijn broer in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt zodoende niet aangetoond. Bijgevolg is evenmin aangetoond dat de tweede bestreden beslissing het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op de eerbiediging van het gezins- en familieleven aantast.

De verzoeker heeft derhalve niet concreet aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

4.3. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE